

Cartea lui Daniel - Numărul nouăzeci și trei

Dezvăluirea trilogiei profetice a Romei: de la păgânismul antic la amăgirea modernă

Jeff Pippenger

2024-02-26

Cartea lui Daniel indică faptul că Roma este aceea care împlinește vedenia, iar această înțelegere a fost combătută de protestanții din istoria milerită atunci când William Miller a identificat acest fapt. În zilele de pe urmă, tot Roma este aceea care împlinește vedenia, iar astăzi adventismul laodicean susține perspectiva protestantă decăzută potrivit căreia tâlharii poporului tău sunt Antioh Epifanes. Poporul legământului care era trecut deoparte în istoria milerită s-a împotrivit aceluiași adevăr, la care se împotrivesc acum poporul legământului din zilele de pe urmă, care este acum trecut deoparte. Solomon a spus bine:

Ce a fost, aceea va mai fi; și ce s-a făcut, aceea se va mai face; și nu este nimic nou sub soare. Este oare vreun lucru despre care să se zică: Iată, acesta este nou? El a fost deja în vremurile de odinioară, care au fost înaintea noastră. Eclesiastul 1:9, 10.

Din punct de vedere profetic există trei manifestări ale Romei, iar primele două manifestări identifică caracteristicile celei de-a treia, căci adevărul este întemeiat pe mărturia a doi.

Iar dacă nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, pentru ca, prin gura a doi sau a trei martori, să se adeverească orice cuvânt. Matei 18:16.

Religia Romei păgâne era păgânismul, iar păgânismul este o contrafacere a religiei adevărate. Nu este atât o contrafacere în sensul în care este înțeleasă moneda contrafăcută, căci păgânismul, de fapt, nu seamănă deloc cu religia adevărată. Dar, în plan profetic, are trăsături de contrafacere. Cetatea Romei este o contrafacere a Ierusalimului și are un templu (Panteonul) care a fost o contrafacere a templului din Ierusalim. Practicile religioase ale păgânismului sunt nesfînte și diavolești, dar ele reprezintă practicile religioase contrafăcute ale lui Satana. Conducătorul religiei Romei păgâne purta titlul de Pontifex Maximus. „Pontifex Maximus” se referea inițial la marele preot al religiei de stat a Romei antice, titlu ale cărui origini datează din perioada timpurie a Republicii Romane. Cu timpul, a devenit asociat cu autoritatea politică și religioasă și, în cele din urmă, a evoluat în titlul folosit astăzi de Papă în Biserica Romano-Catolică.

Titlul marelui preot al Romei păgâne era Pontifex Maximus, iar acesta a fost, de asemenea, titlul marelui preot al Romei papale și este un termen latin care înseamnă „Cel mai Mare Pontif Suveran”. El era marele preot al religiei de stat romane, în special al cultului zeului Jupiter. Pontifex Maximus deținea o autoritate religioasă și responsabilități semnificative, inclusiv supravegherea diverselor rituri religioase și asigurarea funcționării corespunzătoare a calendarului religios roman. Pontifex Maximus era capul Colegiului Pontifilor (Collegium Pontificum), un grup de preoți însărcinați cu interpretarea și menținerea riturilor religiei romane.

Marele preot atât al Romei păgâne, cât și al Romei papale a fost Pontifex Maximus; prin urmare, titlul capului Romei moderne va fi, în mod firesc, tot Pontifex Maximus. Religia Romei păgâne a fost păgânismul, iar religia Romei papale a fost, și este încă, un păgânism mascat de o profesare a creștinismului; iar religia Romei moderne din zilele de pe urmă va fi un păgânism mascat de o profesare a creștinismului.

Atât Roma păgână, cât și Roma papală au avut o perioadă de timp determinată în care aveau să domnească în mod suprem. Roma păgână avea să domnească în mod suprem timp de trei sute șaiszeci de ani, în împlinirea profeției de timp din Daniel, capitolul unsprezece, versetul douăzeci și patru.

Va intra pașnic până și în locurile cele mai mănoase ale provinciei; și va face ceea ce n-au făcut părinții lui, nici părinții părinților lui; va împrăștia între ei prada, jaful și bogățiile; ba chiar își va urzi uneltirile împotriva cetățitorilor întărite, chiar pentru o vreme. Daniel 11:24.

Subiectul versetului douăzeci și patru este Roma păgână, deoarece ea a devenit subiectul în versetul șaisprezece și rămâne subiectul până la versetul treizeci și unu. Vom aborda aceste versete în mod specific în articolele viitoare, dar aici subliniem pur și simplu că profeția a indicat că Roma păgână avea să domnească în chip suprem timp de trei sute șaiszeci de ani, așa cum este reprezentat prin Roma „plănuind dinainte” mașinațiunile ei „împotriva întăriturilor, chiar pentru o vreme.” Cuvântul tradus „against” înseamnă, de fapt, „from”, iar versetul spune că Roma avea să conducă lumea „din” „întăriturile”, care era Cetatea Romei, și că va face aceasta pentru o „vreme”, care reprezintă trei sute șaiszeci de ani.

Roma păgână a început să domnească în mod suprem la bătălia de la Actium, în 31 î.Hr., și a continuat să domnească în mod suprem până în anul 330 d.Hr., când Constantin a mutat capitala imperiului din bastionul Orașului Roma în Orașul Constantinopol. Atunci imperiul a început declinul său infam. Orașul Roma era „bastionul” profetic al Romei păgâne, iar când își exercita stăpânirea din acel oraș, era invincibilă. În ostilitățile care au urmat transferului de putere al lui Constantin, Orașul Roma a devenit ținta atacurilor lui Genseric și ale triburilor barbare invadatoare, care sunt reprezentate de primele patru Trâmbițe din capitolul opt al Apocalipsei.

Din acest motiv, în Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și unu, „oștirile” (Roma păgână) care s-au ridicat în sprijinul papalității au profanat mai întâi „sanctuarul țării”. Cetatea Romei este „sanctuarul țării” profetic atât pentru Roma păgână, cât și pentru Roma papală, căci în anul 330, odată cu transferul autorității păgâne la Constantinopol, Cetatea Romei a rămas Romei papale, care se afla în ascensiune. Din acest motiv, Apocalipsa, capitolul treisprezece, versetul doi, spune că balaurul (Roma păgână) i-a dat Romei papale „scaunul de domnie”. Un „scaun” este locul din care o putere domnește, iar din anul 538 până în 1798, Roma papală a domnit în mod suprem, așa cum Roma păgână domnise în mod suprem pentru „o vreme”.

Profeția identifică o perioadă de timp specifică în care atât Roma păgână, cât și Roma papală aveau să domnească în chip suveran; iar când făceau aceasta, o făceau din sediul autorității lor, care era Cetatea Romei. Invincibilitatea Romei păgâne a luat sfârșit când Roma păgână a părăsit Cetatea Romei, marcând sfârșitul celor trei sute șaiszeci de ani, reprezentați ca un „timp” în versetul

douăzeci și patru; iar când cei o mie două sute șaiszeci de ani ai stăpânirii papale s-au încheiat în 1798, Napoleon a poruncit ca papa să fie scos din Cetatea Romei, iar acesta a murit în exil.

Roma păgână și Roma papală stabilesc că Roma modernă va domni în chip suprem pentru o perioadă profetică determinată în zilele din urmă. „Nu va mai fi vreme”, dar perioada persecuției papale din zilele din urmă este una specifică, care începe la apropiata lege duminicală din Statele Unite și continuă până la închiderea timpului de probă al omenirii, când Mihail se va ridica și va rosti: „Cine este nedrept să fie nedrept în continuare; și cine este întinat să se întineze în continuare; și cel drept să fie drept în continuare; și cel sfânt să se sfințească în continuare.”

Roma păgână i-a persecutat pe creștini în Colosseumul din Roma de-a lungul istoriei sale sângeroase, iar istoricii creștini au estimat că, în Evul Întunecat al stăpânirii papale, o sută de milioane de martiri au fost uciși de către papalitate, dar papalitatea respinge acea afirmație și stabilește cifra la aproximativ cincizeci de milioane. Atât Roma păgână, cât și Roma papală i-au persecutat pe credincioșii lui Dumnezeu, iar Roma modernă îi va persecuta, de asemenea, pe poporul credincios al lui Dumnezeu în zilele din urmă.

Mulți vor fi întemnițați, mulți vor fugi pentru a-și salva viața din orașe și târguri și mulți vor fi martiri pentru Hristos, stând în apărarea adevărului. Mesaje alese, cartea 3, 397.

Roma păgână a surmontat trei obstacole geografice în timp ce prelua controlul asupra lumii. Roma papală a surmontat trei obstacole geografice în timp ce prelua controlul asupra lumii. Roma modernă l-a învins pe Împăratul de la miazăzi (Uniunea Sovietică atee) în 1989 și va răsturna apoi Țara cea glorioasă (Statele Unite), odată cu apropiata lege duminicală. După aceea va birui Egiptul (întreaga lume).

Întreaga societate se împarte în două mari clase: ascultătorii și neascultătorii. În care dintre aceste clase vom fi găsiți?

Cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu, cei care nu trăiesc numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, alcătuiesc Biserica Dumnezeului celui Viu. Cei care aleg să-l urmeze pe Antihrist sunt supușii marelui apostat. Aliniați sub steagul Satanei, ei calcă Legea lui Dumnezeu și îi conduc pe alții să o încalce. Ei se străduiesc să întocmească legile neamurilor, astfel încât oamenii să-și arate loialitatea față de guvernele pământești, călcând în picioare legile Împărăției lui Dumnezeu.

Satana abate cugetele prin întrebări neînsemnate, pentru ca ele să nu vadă, în mod clar și distinct, chestiuni de mare însemnătate. Vrajmașul plănuiește să prindă lumea în cursă.

"Așa-numita lume creștină va fi teatrul unor acțiuni mari și decisive. Oamenii aflați în autoritate vor promulga legi care să controleze conștiința, după exemplul Papalității. Babilonul va adăpa toate neamurile cu vinul mâniei curviei ei. Fiecare națiune va fi implicată."

Manuscript Releases, volumul 1, 296.

Pentru a apăra adevărul care identifică „țara glorioasă” din Daniel unsprezece, versetul patruzeci și unu, ca simbol al Statelor Unite, Leul din seminția lui Iuda le-a deschis studenților profeției din zilele de pe urmă principiul aplicării triple a profeției. Lumina din acele ultime șase versete a fost

stabilită prin aplicarea istoriei reprezentate de „the daily” în cartea lui Daniel, așa cum este expusă în versetul treizeci și unu din Daniel unsprezece, asupra ultimelor șase versete ale capitolului. Același adevăr de temelie („the daily”), care a devenit cheia cadrului profetic al lui Miller, a produs de asemenea cadrul profetic al zilelor de pe urmă. Cadrul lui Miller se întemeiază pe cele două puteri pustiitoare ale păgânismului și papalismului care au persecutat poporul lui Dumnezeu, iar cadrul zilelor de pe urmă se întemeiază pe cele trei puteri pustiitoare care persecută poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă.

Sporirea cunoștinței, reprezentată în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, versete care prezintă sporirea cunoștinței care a sosit în 1989 și care sunt reprezentate de râul Hiddekel, a întâmpinat împotrivirea vrăjmașilor adevărului. Această împotrivire a dus la înțelegerea principiului aplicării triple a profeției, principiu recunoscut pentru prima dată ca o aplicare triplă a Romei, aceasta fiind subiectul care stabilește viziunea istoriei profetice.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Aplicarea triplă a celor trei manifestări ale Romei identifică faptul că religia Romei păgâne și papale este păgânismul și că religia lor este condusă de un om numit Pontifex Maximus. Acele două manifestări ale Romei identifică faptul că trei puteri geografice sunt înlăturate, înainte ca ele să domnească în mod suveran pentru o perioadă de timp determinată, și că ele vor domni din cetatea cu șapte coline a Romei, care este sanctuarul țării lor. Amândouă au dat mărturie cu privire la faptul că au persecutat poporul credincios al lui Dumnezeu. Prin urmare, pe baza acestor doi martori știm că religia Romei moderne va fi păgânismul și că ea va fi condusă de papa Romei, al cărui titlu este Pontifex Maximus.

Înainte ca Desfrânata cea mare să preia controlul și să domnească în mod suveran, Roma modernă va trebui să depășească trei obstacole, iar primul obstacol a devenit deja istorie prin prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, dușmanul ateu al Romei, care a rezistat puterii Romei în Europa. Următorul obstacol va fi răsturnat odată cu apropiata promulgare a legii duminicale în Statele Unite, iar apoi Națiunile Unite își vor ceda autoritatea Romei moderne pentru o scurtă vreme. Odată ce va fi pe deplin întronată, va avea loc persecuția din zilele de pe urmă.

Cartea lui Daniel și, în special, capitolul opt din Apocalipsă, prezintă caracteristicile profetice ale Romei, care contribuie la înțelegerea corectă a Romei moderne. Una dintre aceste caracteristici a fost împărțirea Imperiului Roman în Răsărit și Apus, așa cum a fost înfăptuită de Constantin în anul 330. Roma păgână și Roma papală, privite împreună, vorbesc de asemenea despre natura dublă a Romei. Împărțirea lui Constantin, care a produs Roma apuseană și Roma răsăriteană, este un al doilea martor al Romei păgâne și al Romei papale. Constantin a instaurat autoritatea civilă în Răsărit și a lăsat autoritatea ecleziastică în Apus. Roma păgână reprezenta cârmuirea de stat, iar Roma papală cârmuirea bisericească. Răsăritul era cârmuire de stat, Apusul era cârmuire bisericească, așa cum sunt tipificate de fierul și lutul din Daniel doi, sau de cornul masculin și cornul feminin din Daniel opt, sau de fiarele de pradă din Daniel șapte și de animalele sanctuarului din Daniel opt.

Roma modernă va fi, de asemenea, de natură dublă, constând într-o combinație de biserică și stat, de fier și lut, precum și de arta cârmuirii ecleziastice și de arta cârmuirii de stat; dar Roma modernă este, totodată, de natură triplă. În Apocalipsa, capitolul opt, atât Roma apuseană, cât și cea răsăriteană au fost împărțite, în mod literal și simbolic, în trei. Constantin, domnind din Roma răsăriteană, și-a împărțit literalmente împărăția celor trei fii ai săi, iar Roma apuseană a fost reprezentată simbolic de soare, lună și stele, care simbolizau forma de guvernământ tripartită pe care o exercita Imperiul Roman. Astfel, Roma modernă, deși de natură dublă — a cârmuirii ecleziastice și a cârmuirii de stat —, ar reprezenta, de asemenea, o unire triplă, reprezentată de balaurul, fiara și profetul mincinos.

Manifestările Romei păgâne și papale identifică alcătuirea profetică complexă a Romei moderne finale. Este unirea întreită care se realizează odată cu iminenta lege duminicală, care conduce lumea la Armaghedon. Este „Chipul Fiarei” la nivel mondial, simbol al unirii Bisericii cu Statul. Capul ei este Pontifex Maximus, care domnește din orașul Roma, scaunul puterii sale. Autoritatea civilă a omului fărădelegii va fi asigurată de Organizația Națiunilor Unite, iar lumea va fi constrânsă să accepte sistemul întreit, dar totuși dual, al antihristului, prin puterea coercitivă a Statelor Unite. Astfel, după cum Roma păgână (balaurul), în Apocalipsa treisprezece, versetul doi, i-a dat papalității „puterea sa, scaunul său și o mare autoritate”, tot astfel Statele Unite, prefigurate de Roma păgână, împlinesc aceleași trei lucrări pentru Roma modernă. Scaunul este Cetatea Vaticanului din orașul cu șapte coline, Roma; autoritatea este Organizația Națiunilor Unite, iar puterea o reprezintă Statele Unite. Împreună, ele conduc lumea către un punct în care papalitatea „va ajunge la sfârșitul ei, și nimeni nu-i va veni în ajutor”.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Și al șaselea înger și-a vărsat potirul asupra râului celui mare, Eufrat; și apa lui s-a uscat, ca să fie pregătită calea împăraților din răsărit. Și am văzut trei duhuri necurate, ca niște broaște, ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura proorocului mincinos. Căci ele sunt duhuri de demoni, care săvârșesc semne și se duc la împărății pământului și ai întregii lumi, ca să-i adune la bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul. Iată, vin ca un hoț. Fericit este cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea. Și i-a adunat laolaltă într-un loc numit în evreiește Armaghedon. Și al șaptelea înger și-a vărsat potirul în văzduh; și un glas mare a ieșit din templul cerului, de la tron, zicând: S-a împlinit. Apocalipsa 16:12-17.